

עפ"א 39579/07/20 - סנאא מחמוד סומרי 2. ג'יהאד יוסף סומרי 3. עיסאם יוסף סומרי, חוסאם יוסף סומרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

26 מרץ 2023

עפ"א 39579-07-20 סמרי נ' מדינת ישראל

מספר בקשה: 8

בפני השופט אברהם אליקים, סגן נשיא
מבקשים 1. סנאא מחמוד סומרי 2. ג'יהאד יוסף סומרי 3. עיסאם
יוסף סומרי
4. חוסאם יוסף סומרי
נגד
משיבים 1. מדינת ישראל

החלטה

1. המבקשים, יורשי המנוח יוסף סומרי ז"ל, הגישו בקשה שכותרתה: "בקשה בעניין ההריסה שביצועה תהא בלתי אפשרית ואף מסכנת את שלום הציבור".
2. עניינה של הבקשה הוא פירוק שיתוף בין שני חלקי מבנה שצו הריסה חל על חלקו הגדול. המבקשים מבקשים לסמן פיזית את החלק שיהרס על פי צו ההריסה ולהותיר חלק מסוים על כנו. כמו כן, המבקשים טוענים כי כל וריאציה בביצוע צו ההריסה תגרום גם להריסת חלקים בהם לא הורשע המנוח ותוביל לפגיעה בנפש ובבעלי חיים.
3. המשיבה הגישה בקשה לדחיית הבקשה על הסף. זו הבקשה המונחת לפניי.

השתלשלות העניינים

4. נגד המנוח יוסף סומרי ז"ל הוגש כתב אישום בעבירה של בניה ושימוש ללא היתר (ת"פ 15-11-35647) ובגזר הדין מיום 4.6.2020 הוא צווה להרוס את המבנים וניתן נגדו צו איסור שימוש בהם.
5. המנוח הגיש ערעור על גזר הדין (עפ"א 39579-07-20) וטען, בין היתר, כי שטח הדיר 150 מ"ר ומאחר ובגזר דין צוין שטח של 105 מ"ר הצו צריך לחול רק על 105 מ"ר ולא על 150 מ"ר. בפסק הדין מיום 19.8.20 בית משפט קיבל את טענתו זו וקבע שצו ההריסה יחול על שטח של 105 מ"ר. כמו כן קבע כדלקמן: "הצדדים יהיו רשאים להגיש כל בקשה מתאימה לערכאה המוסמכת, ככל שביצוע ההריסה, בהתייחס לאותו חלק של המבנה

המכונה "מבנה הדיר", שלגביו הורשע המערער בעשיית שימוש שלא כדין ובלא היתר, תהא בלתי אפשרית או שתסכן את שלום הציבור".

6. ביום 13.12.21 הגיש המנוח בקשה לעכב את צו ההריסה בטענה שביצוע ההריסה יסכן אנשים ובעלי חיים. בקשתו נדחתה עקב שיהיו קיצוני ובשל העובדה שהבקשה לא נתמכה בחוות דעת הנדסית. בפברואר הגיש המנוח בקשה חוזרת אליה צורפה חוו"ד מהנדס ובימ"ש דחה הבקשה וקבע כי חוות הדעת לא ערוכה כחוק.

7. ביום 20.3.22, יום לאחר פטירת המנוח, הגיש המבקש 3 בקשה בשם המנוח. בקשות נוספות הוגשו ביום 21.3.22, 22.3.22, 9.5.22. בית משפט דחה את הבקשות בשל שיהיו, העדר הסבר מדוע לא בוצעה ההריסה והעדר זכות עמידה של המבקש 3.

8. מבקש 3 הגיש ערעור על החלטה (עפ"א 49857-05-22). השופטת ורבנר דחתה את הערעור ובפסק הדין ביום 22.6.22 נקבע כי היה על המבקש להגיש בקשת רשות ערעור ואין זכות ערעור על החלטה שלא לעכב צו הריסה סופי, כי למבקש אין זכות להגיש הערעור כיוון שלא היה צד להליך הפלילי ולגופו של העניין נקבע כי מדובר בשיהוי ניכר, שלא הוכח שהריסת המבנה מסכנת אדם כלשהו ושמדובר במבנה שאין לו היתר בנייה ושהבקשה לעיכוב הצו הוגשה בחוסר תום לב לאחר שהמנוח עשה דין לעצמו ולא הרס את יתר המבנים. נקבע עוד כי לא עולה מחוות הדעת שהוגשה כי ההריסה מסוכנת.

9. ביום 23.2.23 הוגשה הבקשה נשוא החלטה זו. המבקשים מבקשים פירוק שיתוף בין שני חלקי המבנה כך שבית משפט יורה לסמן פיזית את החלק שיהיה על פי צו ההריסה להותיר חלק מסוים על כנו כיוון שלעמדתם, ביצועו של צו ההריסה בלתי אפשרי ואף מסכן את שלום הציבור.

טענות הצדדים

10. המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה על הסף. נטען כי הבקשה מהווה ניצול לרעה של הליכי בית משפט כיוון שבקשה זוהי הוגשה בעפ"א 49857-05-22 על ידי מבקש 3 ונדחתה על ידי בית משפט ביום 22.6.22. לאחר דחיית הבקשה, הגישו המבקשים בקשה זו מבלי שצינו בפני בית המשפט שכבר הוגשה בקשה זוהי ונדחתה. לטענת המשיבה, ההחלטה מיום 22.6.22 מהווה השתק פלוגתא ועל כן יש לדחות הבקשה על הסף.

11. המבקשים טענו כי אין במקרה זה השתק פלוגתא כיוון שעניין פירוק השיתוף בין שני חלקי הדיר לא עלה בהחלטת בית המשפט מיום 22.6.22 ורוב ההחלטה נסובה על זכות העמידה של מבקש 3 להמשיך את ההליך. נטען כי המבקשים לא העלימו החלטה זו מבית המשפט כך שהחלטת בית המשפט מיום 22.6.22 צוינה בבקשת המבקשים (סעיף 5 לבקשה). המבקשים הוסיפו שכיום, לאחר שהוסדר עזבונו של המערער וניתן צו ירושה, יכולים המבקשים לטעון טענות משפטיות שלא הוכרעו בהחלטה מיום 22.6.22 בשל העדר זכות עמידה.

דין

12. בערעור שהגיש המבקש 3 בעפ"א 49857-05-22 נטען על ידו כי יש בצו ההריסה כדי לסכן חיי אדם ואת שלום

הציבור וכי ביצוע צו ההריסה יביא להריסת חלקי מבנה הדיר, שבהם לא הורשע ועל כן ביקש המנוח לבטל את צו ההריסה או להחזיר את הדין לבית משפט קמא. מעיון בפסק הדין של השופטת ורבנר עולה כי בית משפט דן בשאלת הסיכון בקיום צו ההריסה (סעיף 12 לפסק הדין) וקבע כדלקמן: "עולה בבירור כי הריסת המבנה לאחר שלא יהיה בו אדם ו/או בעל חיים, לא תביא לסיכון כלשהו.... בעניין עליו מערערים, אף אם מדובר בהריסת חלק ממבנה שנבנה כדין, שגם היא אפשרית בהתאם לסעיף 254ב(א)(2), אלא מדובר הריסת עוד חלק ממבנה המכונה "מבנה הדיר", שאין כל טענה שנבנה כדין, או שהשימוש בו הינו שימוש כדין."

אין הבדל בין הערעור שנדון בפני השופטת ורבנר ובין הבקשה נשוא ההחלטה דנן. אותן הטענות שהעלו המבקשים בבקשה זו הועלו על ידי המנוח בעפ"א 49857-05-22 ובית משפט קבע כי אין מקום לבטל את צו ההריסה שהוצא על המבנה. בית משפט דן בטענה כי ביצוע צו ההריסה אינו אפשרי ומסכן את שלום הציבור ודחה אותה.

מכאן שמדובר בהשתק פלוגתא. ראו לעניין זה רע"א 6143/22 ורע"א 6206/22 דיור ב.פ בע"מ נגד מזור (23.2.2023):

"הכלל בדבר מעשה בית דין מבוסס על עקרון סופיות הדיון, ולפיו הכרעה שיפוטית חלוטה של בית משפט מוסמך מהווה סוף להתדיינות המשפטית בין הצדדים להליך או חליפיהם בהתייחס לסוגיה שהוכרעה. כלל זה הגיונו הן בשיקולי יעילות של המערכת השיפוטית, הן במניעת כפל התדיינות והכרעות שיפוטיות סותרות, והן במניעת הטרדה חוזרת של בעל דין בשאלות שכבר נדונו על-ידי בית המשפט בעבר והוכרעו".

13. לאור האמור, אני דוחה את הבקשה.

14. המבקשים ישלמו למשיבה הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך ₪ 3,500 בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד מועד התשלום בפועל. הסכום ישולם תוך 30 יום.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ג, 26 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.